

Hinduizm cz.I

To najbogatsza skarbnica wiedzy - to zdecydowanie najlepsze określenie hinduizmu.

To jedyna religia o zasięgu światowym, która nie ma konkretnego założyciela i która nie ma świętej księgi, będącej jedynym i najważniejszym autorytetem.

Hinduizm opiera się na przeciwieństwach. Łączy zawile metafizyczne dociekania na temat Najwyższej Rzeczywistości z powszechnymi ludowymi praktykami składania ofiar błagalnych bóstwom drzew i zwierząt.

Bezwzględny monizm, czyli teoria w myśl której natura bytu jest jednorodna, idzie w parze z krańcowym pluralizmem, który głosi iż rzeczywistość składa się różnorodnych bytów. Istotą tej religii jest przeświadczenie, iż wszystkie ścieżki prowadzące do tego samego celu są równie dobre. A tym samym możliwe jest uznanie innych proroków za świętych i zesłanych przez Boga. Mimo takiej tolerancji, wyznawcy hinduizmu trzymają się sztywno podziałów kastowych oraz tradycyjnych praktyk.

Podstawą religii są WEDY (od sanskryckiego rdzenia czasownikowego vid- widzieć), w formie czterech świętych ksiąg. Zawierają myśli i idee które nadały kształt całej tradycji hinduskiej. Choć w księgach tych czci się wielu bogów, to coraz częściej postrzegani są jako przejaw jednej, powszechnie panującej boskiej Zasady. Według wedyjskiej koncepcji RYTY (porządek kosmiczny) istnieje jedna siła sprawcza, która to wprowadza w ruch cały wszechświat. Wedy łączą religie z filozofią i poezją, zainicjowały hinduską koncepcję doskonałości zgodnie z którą hinduski mędrzec musi mieć jasność umysłu filozofa, wiarę mędrca i poczucie piękna właściwe artystom. UPANISZADY, powstałe na przełomie 800-400 p.n.e. były odpowiedzią na upadek wartości. Mają postać dialogów między nauczycielem a uczniem i są uważane za kontynuację WED.

Podstawowe zasady hinduizmu zostały wzbogacone o nowe elementy pochodzące z filozofii WEDANTY, opartej na UPANISZADACH. System ten został uporządkowany w VIII w.n.e. przez Szankaraczarję. Ta ortodoksyjna grupa zyskała status nadrzędnego wzorca norm społeczno-religijnych, który można nazwać wielką tradycją hinduizmu.

Podstawowe zasady Wielkiej Tradycji hinduizmu to:

-Cel i drogi do jego osiągnięcia. Ostatecznym celem jest MOKSZA czyli wyzwolenie się z kręgu wcieleń.

-Prawo KARMY i ponowne narodziny. Człowiek odradza się w kolejnych wcieleniach aż osiągnie MOKSZĘ czyli wyzwolenie. Warunki życia w danym wcieleniu zależą od nagromadzonych skutków karmy (uczynki) popełnione w poprzednich wcieleniach.

-Cztery cele. Poza MOKSZĄ wyróżnia się cztery cele ludzkiego życia. Należą do nich KAMA czyli miłowanie doznawanie przyjemności, ARTHA zdobywanie bogactwa, sławy, powodzenia. I DHARMA zacne i prawe działanie, zacne i prawe działanie, zawsze zgodne z wiedzą o rzeczywistości.